సత్యపథము

SATYAPATHAMU

మచ్చిత్త మద్గత ప్రాణా:
బోధయంతి పరస్పరం

\- **భగవద్గీత**

అధ్యాత్మిక త్రైమాసిక పత్రిక

పూజ్య బాబూజీ జన్మదిన సంచిక 2025

సంపుటి 30 సంచిక 2

విషయ సూచిక

1.	Editorial	Dr K.Madhava	1
2.	Raghupati Raghav Raja Ram	Samarth Guru Lalaji Maharaj	3
3.	Journey to Real Existence	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	7
4.	Simplified System of Spirituality	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	9
5.	Determination	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	13
6.	Some Common Errors in Meditation	Shri Eswar Sahai	17
7.	Oozing Canopy	Shri K.C.Narayana	24
8.	నిరంతర స్మరణము	పూజ్య శ్రీరామచంద్రజీ మహారాజ్	31
9.	సతతస్మరణ	పూజ్య శ్రీరామచంద్రజీ మహారాజ్	40
10.	దివ్యజ్యోతి	పూజ్య శ్రీరామచంద్రజీ మహారాజ్	43
11.	మన ధర్మము – జన్మసార్ధకము	శ్రీ కే.సి.నారాయణ	44
12.	Dinana – (Suradas Song)		48
13.	कृपा भंडार	श्रीमती सीतालक्ष्मी	59

సంపాదకవర్గము

డా.కె.మాధవ

శ్రీ విద్యాధర్ జోషి

శ్రీ జి.కొండారెడ్డి

పత్రిక చిరునామా

శ్రీరామచంద్ర చైతన్య స్రవంతి

లక్ష్మీప్లాజా, 5వ అంతస్తు

షెనాయ్ నర్సింగ్ హోమ్ ప్రక్కన,

ఎంట్రెమ్చ్మెంట్ రోడ్, ఈస్ట్ మారేడ్ పల్లి,

సికింద్రాబాద్ – 500 026

Published by:

SRI RAMCHANDRA PUBLISHERS

LAXMI PLAZA, 4TH Floor, Besides Shenoy Nursing Home,
Entrenchment Road, East Marredpally,
SECUNDERABAD-500 026.

EDITORIAL

Pujya Shri Ramachandra Ji Maharaj’s birthday, the founder of natural path is celebrated on 30th April every year by his disciples all over the world.

It is humanity Fortune that the Almighty Brahman out of its love for humanity, manifested itself in its full splendour in the form of our beloved Babaji Maharaj.

Many seekers were attracted towards him like moths towards the flame. He implanted the seeds of divine love in innumerable hearts. As per his cherished aspiration, he has created several masters.

All his disciples who have disciplined their minds by his blessings and support are carrying on his mission of Divinising, the human consciousness. They are simultaneously moving on the path towards their homeland, and also instilling the value of a spiritual life in the masses.

Revered Babu ji Maharaj wanted that liberation and a life of freedom and joy is not reserved for the selected few but should be accessible to the entire humanity.

It is our experience that whenever we remember him, our being is flooded with peace and balance. It is for the disciples of the great master to share this peace and bliss with our fellow brethren and this is possible by discipline and sincere practice, which will allow the divine seed implanted so kindly by the master in us to become a full-fledged tree for the benefit of all.

On this blessed occasion of his birthday, let us all gird up our lions so that only feelings of reverence love and worshipful attitude towards him, remain in our hearts.

Pranams.

Dr Madhava

2. RAGHUPATI RAGHAV RAJA RAM

- Samarth Guru Lalaji Maharaj

The spiritual meaning of a line from a famous song in praise of God is written briefly, for the benefit of the readers. It is hoped that there will be a feeling of bliss, when it is contemplated with attention.

I hope every body knows the straight meaning of “Raghupati Raghava Raja Ram, patit pavan Seetaram.” But there is a deep philosophy hidden in its bottom. It is known to every body that one thing that keeps the Creation durable and alive is worry/care/concern (Chinta), which is hidden in the whole body and works in two ways. If that is not there, no being can be called a living being.

A flow emerges from Zaat Hakheekat ie.Sat Lok at the time of Creation, in an Aksi way. We call it as a flow of consciousness. The downward flow is of two types. One is name and the second is form. I am not going to deal with name at present since the matter becomes difficult and big. Therefore I will try to explain the reality of form.

Light and heat settles in two forms. Light, splendour, Tajalli (irradiation), light rays on one side and heat, warmth, strength, shakti on the other side. Vivekshakti, gyan, intelligence, warmth, strength and shakti, appear to be working together in the jeeva. The body will be dead, if they are not there. In the Brahmand, Sun is considered as the biggest being, which is a store house of light and warmth. It is beyond explanation that every thing in the Creation has light and warmth, against that Moon has darkness and cold.

Human being is the best in the Creation and a person having more strength and intelligence is called a Raja. Kshatriya dharma not only needs strength and warmth but it is also necessary to have firm knowledge.

After so much preface, I will come to the main subject. Tajalli (irradiation), splendour(Prakash), ray of the light, gyan, intelligence, viveka are called Raghu. Among the Kshatriya community, who ever became a Raja from the family of surya vamsh, are called so because of their internal relation with Prakash and gyan and they became famous as Raja Raghava, for

having these qualities. They were Raghupati ie in addition to the light and warmth, they had deep relation with Brahmavidya and they were authority in that. Raghav is an embodiment of gyan and strength. He not only knows about gyan and strength, but also takes work from them. It is not a perfection to have a quality and keep it in custody, but it has to be used for the good of others and to lift the down trodden is the human perfection. It is not wrong to call a Kamil (poorna) man as Raghav. In reality, the goal of Creation is a Kamil person. The goal of a Kamil person is to develop all the external and internal organs to a balanced state. Even now, if Raghav progresses, he can be a Raja or Vali and Mahatmas.

A Raja is a one, who can dominate over all the gyanis of his kingdom and his Will power dominates over all. A strong person is called a Raja, when no particle in the Brahmand is empty and his light and strength works all over and all the work stops with out that power. This Atma shakti is called Raja Ram, which is in every nerve and playing its role.

A wrong doer is called Patit. Wrong is darkness and it goes away with the coming of fire and light and in the company of a Stitapragna, it becomes weak and useless and dwindles. Such a personality, who can absorb the wrong, is called Patit Pavan. Now, think over as to who can be a Patit Pavan. The answer is, one who is having strength/power. Whose will power is strong and firm and can move the mountain. Who is having own light and nearer to spirituality. Whose heavenly light can destroy the thickest darkness. These are the attributes of a Raja Ram, who is in himself an embodiment of light and power/strength. Along with Him, there should be His true helper Seeta ie.Shakti, firm will power. Our Namaskar to Ram, the embodiment of light and His strong and firm will power Seetaji and their established place i.e. the pure Personality (Manushyatv) of present Guru Maharaj.

* * *

3. JOURNEY TO REAL EXISTENCE

(Message — January, 1970)

\- **Pujya Babuji Maharaj**

When we were born into this world for the first time we were pure, because the source from which we have descended or come down is purity. The time went on, and in our innumerable births we have gathered around us different types of grossness by our actions.

In this present existence too we are performing actions and the result is that these very actions slowly form layer after layer of grossness around the original purity, so that in course of time we become to resemble the silk-worm that has spun a cocoon around itself. When man reaches this stage of his earthly existence, his life is one of the artificiality and full of grossness, both in the level of action and in the results. The original purity has been reduced to a faint glimmer and that is often scarcely perceptible. All memory of his original source or home-land is now forgotten, and as action follows action the shell around him gets harder and harder and his memory of the source gets fainter and fainter, until it is almost completely forgotten.

We have now come to the stage where we become disgusted with the present existence, but yet we have no memory of that pleasant and pure state which is our real existence. This is because we have become accustomed to this existence, whereas the other has been almost totally forgotten. The only way out of this existence is to return to the source. To find the way back by unravelling the strands binding us may not be possible except with the help of a guide who has connected himself to the Source, and who can therefore loosen the knots binding us by the power of his Transmission of the highest consciousness.

The first and almost immediate effect of the transmission is to give peace and calmness which can hardly be expressed in words. This experience in Meditation helps to gently remind us of the source to which we must return and repeated experience strengthens the remembrance of our original home, and so loosens the bondage of the present life. As the transmission takes us to deeper and deeper levels of remembrance, our journey to the source becomes firmly established.

I pray that all of you may be granted this experience to see the Light of the day.

4. SIMPLIFIED SYSTEM OF SPIRITUALITY

On the Eve of His 79th Birth Day Celebrations: 30.4.1978

- **Pujya Babuji Maharaj**

Brothers and Sisters,

The grace of my Master Supreme has enabled us again to assemble here and feel the cozy warmth of the sunshine of His everlasting benignance. As a burning flame of His blessing splendour, I do not belong to India alone, but to the whole world. So I want that all may taste the beauty hidden in love for the Ultimate. People everywhere seek the better climate and better conditions. But as Indians we are interested to produce the same environment in us, so that others may be benefitted by its radiation.

People do not know the value of spirituality, because such things are not infused in them by the society or parents. However, the present-day circumstances will mould them to come under the banner of spirituality. We should try to give them real peace; that is our duty and our business. A time will come when they will be forced to come on the proper path by Nature Herself. It will be for their own good.

God has created the world so that every flower may grow in its right standard. But the lashes of time have made it forget the purpose of God. So some feel enjoyment as the purpose of life, while others feel life to be monotonous. But the question is as to what is life. It is a state of being which should remain permanently, as long as we live, thoroughly in contact with the Being, smelling at each step the fragrance of the Being.

The subtle state of being can only be felt when you become subtle yourself; feeling is there but it is difficult to put in words. A man should have the desire of drinking the whole river of spirituality. Then comes a day when the real spirit of inner and outer begins to dawn. We feel what we aspire for. The understanding comes when the seed at the bottom is fried up.

Things come and go but what lies in between these two is our real condition. This changeless condition of ourselves is the end of all spiritual activities. Blankness is another expression for this condition. The whole system is vacuumized in the end, and man becomes a real man. It has been found difficult to define "man", but when we add the word "real", it defines the beauty a man should have to belong to.

The changeless state is always there; but we are connected with the changeable, and either we take interest in it or reject it; and both of these are the links for bondage. We should rise above all these if we want to live life. Our method brings out these results if we practise it with interest.

It is a hidden dictum of Nature that every soul must live a happy and restful life. If we go otherwise, we are spoiling His world. We are all family people, but we must be moderate in all our dealings. We should live a life like the coot and ducks in water. When they are out of water, they are free from it. Similarly, we should love all without getting soiled with attachment. Really speaking, in this way we learn non-attachment attachment.

Life in family is a life worth having, because in it we learn how to love others. It is a school for training real life. You have to remove only the brokenness and you will feel the love flowing equally to one and all, and it becomes universal. Life in family also brings worry and nervousness etc., in its trail. Worry is indeed reserved for humanity and not for animals. Really, that is a great Justice and favour for humanity from divinity. Why so?

Because, it is a part of wisdom that takes a man to higher sphere. A piece of cloth is prepared by the wisdom of the weaver. His hands are at work, but he displays his wisdom by the movement of his hands. Wisdom has its own centre, but it guides manual efforts as well, where it is needed.

Nervousness, you should remove yourself. A warrior is never nervous on the field, because he has some aim before him. The courage starts when confidence is there; and confidence is there when you have willed to reach the destination. We should try only to build the future and not waste our time in thinking of the past. When we run forward, we do not look behind. We should try to be happy even in unhappy life. Happiest man is he, who is happy under all circumstances, and that is the part of a saint. We have come out from Divine Energy, and it has become our base. But it has gone out of sight which we have to revive, if we want to maintain ourselves. Love is the way of inner awakening to the Reality. Sahaj Marg has come in the front with the basic principle in view.

May His grace guide us all to reach the cherished destination and fulfill the hopes of mankind! Amen.

5. Determination

- **Pujya Sri Ramchandraji Maharaj**

What I want is that all of you rise as sun of spirituality!

But how is it possible?

When you do not let the shadow of earth eclipse the sun.

And when that is possible?
When you orbit in such a way as your movement be direct.

How to find this orbit? How to move direct?
By keeping the destination in full view.

How to remember the destination?

By becoming one with it

And when can a person be one with that?
When you lose yourself.

And how to lose oneself?

By bearing no other thought in the heart than that

And how is that possible?

By practice.

How practice is possible?
Through love and interest.

How love and interest can be engendered?
By remembering constantly.

And how constant remembrance be cultivated?
Through determination.

How determination is possible?
When we gird up our loins to sacrifice our pleasures and to shake off idleness.

I have explained everything in detail yet, my brother; people think that the spiritual condition of any individual is a miracle done by me. Just imagine, had I had the power to show miracles all the seekers-abhyasis- would have attained to high spiritual conditions. As a matter of fact miracles are wrought by attachment, deep interest and love in an abhyasi. Similar water rains everywhere but somewhere grow the weeds, somewhere the flowers and somewhere mere lime and sand is found. As is the soil, so the results.

The sensitivity to feel does not develop in people generally as they do not apply themselves to it. They are very sensitive to worldly matters and their mind is very alert in money making activities. The reason is that they have deep interest in it

and, therefore, they understand it minutely. But where is their attachment to the spiritual side. They only join group meditations and then keep aloof. Neither they care to adopt those qualities in life that may be conducive to spirituality-Brahma vidya, nor do they want to give up those that may be putting up hindrances in the way.

All systems like Buddhism and Jainism insist upon the point that we try to be as we should be. They stress the principles and rules and regulations and their observance is taken as a mark of spiritual advancement. If we look to ourselves we will see that we do not want to give up any shortcoming. The reason is that people do not crave for the goal otherwise they would leave everything to pursue it. When our tendencies lean towards something, we start sensing many things of that and concentration grows. Then our energies get balanced and a kind of equipoise is achieved. As soon as this develops, the sensitivity to feel dawns. But, my brother, who is to bother for all this! Such persons are rare who are ready to do or die and truly speaking, unto them Reality unmasks itself. This deep interest, craving and love takes us to wonders. All the

seekers- abhyasis – pass through various spiritual conditions without fail but due to lack of interest they do not feel it and then they complain of it to me.

But when I ask someone to have the capacity to feel and observe, he replies that he tries alright but does not feel it. I fail to understand what type of effort is that which does not lead to the desired result. When we think of our domestic problems, all of the aspects come to our view. What is the reason? It is because we are totally engrossed into it. So much so that we feel no rest till we arrive at a solution because it pricks the heart. If conditions are watched, there is no reason that a seeker of normal understanding may not mark them. If a person is whole heartedly attentive and follows the practice, it is sure that the observation would make him feel the Real, but my brother, all these depend upon interest and interest itself is as clever as fish.

* * *

6. SOME COMMON ERRORS IN MEDITATION

- **Shri Eswar Sahai**

The regular process followed under the Sahaj Marg system is meditation on heart, thinking of the presence of the Divine Light there. It is a simple process but sometimes, due to complexities of thought in individual cases, complications arise which deprive an Abhyasi of the full advantage thereof. For this particular purpose an endeavour is made to clear some of the technical points of the process which are commonly misunderstood.

In the first place, it must be clearly noted that we mean to practice meditation and not concentration. Concentration brings to our mind the idea of fixing rigidly on one and the same thought. This naturally leads us to apply the force of will for the suppression of mind or driving out irrelevant ideas. But experience shows that the more we exert ourselves to it, the stronger grows the reaction in the heart and the rush of thoughts grows more intense. Consequently the Abhyasi remains involved in the mental struggle all the while and there is practically no meditation at all. We start with Dhyan or meditation, and when we get absorbed in it we reach the preliminary state of Samadhi or concentration. This sort of concentration should not be

confused with concentration defined above, which required exertion of will power. For such concentration an Abhyasi need not struggle within himself. It is the natural outcome of meditation when one’s being merges into one thought or feeling. Thus, real concentration follows meditation in due course. It would, therefore, be a wrong process to take up to concentration first. So, an Abhyasi must practice meditation in a simple and natural way, keeping away from the idea of concentration. Meditation implies a sense of thinking over and over again. At the initial stages it may be with breaks and interruptions but after some time it forms a connected link of unconscious thought in the sub-conscious mind. That is the true form of meditation. With this view we must only take up meditation without the least effort to concentrate and go on with it in the simplest way avoiding all physical and mental strain.

The next mistake which sometimes baffles an Abhyasi-and of which he often complains-is that he is not able to see the light or to grasp the exact location of the heart. This is but an error of understanding. It is not the actual visualization of the light that is necessary for the purpose but only a faint idea of it in the form of

mere supposition. Those who hanker after visualization of Light mean to put it under a material cloak which must necessarily be the outcome of their own imagination. Thus, the thing coming to view, if at all, would be artificial and not the real one. Moreover, the light is not our goal. We take it up only as a base for the thought to rest upon, in order to proceed by it to the Possessor of the Real Light or glory. In this way we mean to proceed from the quality to substance, from the apparent to the Real. So it is quite immaterial whether we see the light at all or not. The proper course would therefore be to turn one's attention gently towards the heart and suppose the presence of Divine light there. All efforts to localize the position of heart or visualize the light must be avoided.

Another difficulty which sometimes arises relates to the feeling of awareness during meditation. Generally it happens that after starting meditation with a conscious idea of the object he is gradually drifted into a state of apparent forgetfulness. In such a case, he generally concludes that he had drifted away from the point and had missed meditation for the time. But it is not so. The awareness remains only so long as our thought remains in touch with the physical mind. But when it goes deeper into the

finer layers of consciousness the physical awareness is lost although silent meditation goes on unconsciously in the sub-conscious mind. The only thing to be done under the circumstances is to revert gently to the object, whenever one feels himself lost, and he should go into meditation again without the least worry for the previous unawareness.

The other error, perhaps the most serious one, relates to the abnormal rush of thoughts during meditation. This is generally most annoying to an Abhyasi, though in fact it is not so if it is properly dealt with. The ceaseless flow of thoughts is not confined only to the meditation hours but it continues every moment. But it is more acutely felt during meditation because at that time we try to make ourselves empty of all thoughts and ideas. In other words, we try to create a thought-vacuum in our conscious mind. Now, just as the rush of air towards the vacuum is stronger so must the rush of thoughts be more forceful towards the thought-vacuum. There is a huge store of thoughts lying buried in the deeper layers of consciousness. When by the effect of meditation, a void is created in the conscious mind, the buried thoughts rise up and force their passage into the void affecting our grosser consciousness to some extent. The mind

being unregulated begins to move in conjunction with them creating all sorts of troubles and disturbances. It is, in fact, not the rising of thoughts that is annoying to an Abhyasi but his own over-attention to them which brings him into direct conflict. The reaction thus caused makes thoughts all the more powerful and the trouble is aggravated.

The commonly advised process for dealing with the situation is the suppression of mind by means of forced restraints and physical mortifications. Mind is generally represented as a restive horse which requires a sharp whip for keeping it under control. But, the whip may serve as means to keep the evil tendencies of the mind suppressed for a short-while, not allowing them to materialize into action. In other words, the evil within is retained just as it is and only its outward action is checked. How far this can be successful is a matter of serious doubt unless the mind is physically disabled to move that way, for the poison of evil, buried within, may at any time begin to display its action when perchance the control is relaxed. That means a life-long game of context involving all the risk of reverses and failures. Besides this, the physical suppression by strangulation of mind leads to internal grossness and renders the mind incapable of higher

ascent in subtler planes. It is, in fact, not the controlling of mind that is suited to our purpose but its right moulding and the proper regulation of its activities. This can be affected not by the use of whip but only by purging out the evil through the process of internal cleaning. This is the only effective way for the transformation of the real being of man.

Unfortunately there are some amongst the teachers professing to guide the people in spirituality who apply their material will-force for suppressing the thoughts in order to create a state of coma. The Abhyasi who is incapable of understanding its true spirit feels greatly impressed since it offers him a sort of sensual pleasure which is grossly misinterpreted as 'Anandam'. Nothing related with the working of senses can offer the real Anandam, and this being only a play of senses is far away from the range of spirituality. The state of suspension commonly misunderstood as peace, is likewise another serious error. It is more like a state of senselessness caused by the effect of chloroform, hence not the least spiritual in any way. Besides, the suspension of thoughts is greatly harmful for another reason too; if the buried thoughts are kept suppressed in the mind the chances of Bhoga or consumption are stopped. There can be no liberation unless the

process of Bhoga is complete. Thus, the suspension of thoughts bars the door of liberation forever.

For our spiritual purpose it is essential to make ourselves free from thoughts as far as possible, but it can never be effected by means of suppression but only by throwing out the poison from the mind, which would stop the creation of thoughts. The rising of buried thoughts helps to exhaust the store by effecting their Bhoga. Thus in due course, the Abhyasi becomes free from them and attains a harmonious state. His mind-lake is thus free from the ripples and perfect calmness begins to prevail within him.

The proper course would, therefore, be to pay no heed to thoughts arising in the mind during meditation and to remain unmindful of them, treating them as ‘uninvited guests’. In this way their intensity will be lost, and they will cease to be a source of disturbance.

7. OOZING CANOPY

-Shri K.C.Narayana

My dear fellow travelers in the Path,

On the auspicious occasion of the 110th birthday of our beloved Master Pujya Babuji Maharaj I offer my salutations to all the devotees of the Master. Master used to say that ‘When all of my associates gather at one spot, it becomes a temple for me and it is their duty to make their hearts as the temple themselves.’ I feel blessed to see so many temples in one place all presenting the Master in their sanctum. My reverential attitude towards the Master thus gets transferred to each and every one of you assembled here. My humble pranams to you all.

Throughout the ages and in almost all civilizations societies, regular meditation has been considered a praiseworthy practice by those who are wise. But today's times are unique. With the increased pace of life and the many more responsibilities we must shoulder, most of us do not have the luxury of spending years in cloistered solitude, gradually increasing our spiritual capabilities.

We find there is a craving in general for that elusive peace and humanity is crying out for inner fulfillment, for awakening which we understand is the only way to gain peace. Simultaneously, the paradigm war of "love vs. fear" is being fought in people's minds and hearts with a greater intensity than ever before in our civilization's history. It appears that humanity needs massive amounts of love and divine wisdom to be poured into human hearts so that the message of the Master spreads throughout the world. Master used also to say that the capacity of the vessel (heart) has to be increased. Having Him in our hearts we cannot afford to waste time more and it is now for each of us to increase our spiritual bandwidth, if I am permitted to borrow this term and the size of our spiritual containers. This is a promise we have to keep with the Master. No aspirant is less endowed to do this onerous work and everyone is called upon by the Master to offer the Universal Prayer at 9 P.M.

Those who do not practice PAM and yet are pious and devoted and meditate in their own manner also do lot of good to the world. The law of attraction applies there too and spiritual good is surely enhancing by their efforts too. But our efforts are directed not only for the good of our self but for the good of our

family and our spiritual brothers and sisters, and this is further aided by the help we get from the divine Master. We because, we are blessed with the company of the Master due to the Pranahuti that was offered to us, I appeal should try to live in the environment of the Master who is shedding light all around. We have been the beneficiary due to the presence of the Master in us and we are duty bound to enable many others to have Him in their hearts. We are enjoying the pure joy and happiness that accrues from loosening the knots of frustration and consequently dwelling in an atmosphere of expanded awareness. Such a joy is something that swells as we share.

Master asserted that during the days of celebration of the Masters spirituality would be oozing from the canopies of the divine. We do imperience the same and are very conscious of that. Yet, after being immersed in the joy of the showers of divine grace we very soon get into a state that is in a different plane. We seem to quickly forget the state in which we were and cave into the pressures of the mundane world. To be precise we seem to drift from the divine realm to that of undivine. If we then contemplate over our condition we feel exhausted and frustrated with ourselves. If only we continue to live in the

atmosphere of Master we would be feeling the rarefied air around us and be relaxed and blissful. The difference between living in the atmosphere of Master and the atmosphere of the mundane should be very clear to the serious aspirants. One has to not only be with the Master during meditation but live with him always. Then the very presence of Master would enfold us. It would be all divine light around us. It will be one of gratitude. We then feel solace, regeneration, inspiration, and grace. It will be an all-embracing love. I am too small to describe the atmosphere of the Master that is vibrant with us now. How can anyone possibly name all the many facets of Master?

When we thus live in the atmosphere of the Master we do feel a vibrancy around us. Some inaudible voice is felt. If we do not seek for the messages in the traditional sense of the spoken word we would be feeling the current of Master. When we listen to that voice with intent care and faith in the Master, we feel the call to the Homeland. But be sure that you do not act or react; just listen to Him and you are in the Homeland already. Whatever might be the problems of the mundane life all appear to get temporarily left behind. The voice of the Master alone matters then. Then that whisper cracks open the most hardened

heart, settle the most troubled mind and heal the most distressed of the emotional states. The more we listen the more we are soothed on all the levels of our being. The whisper of the Master transforms us into the incandescent lover of the Master and this for all of our lives.

This enables us to live even as any ordinary person. But then we find all the people are well organized and harmonious and move about doing their jobs with joy. I surely do not want to fool all of you saying we would be then having the same imperience as we have during meditations. That environment is the sanctum of Master and this world of mundane life cannot be confused with that: for this is only the periphery of the temple. Still there is the lingering presence of the Master everywhere and in every activity. There are many activities and things out here which do not smell sweet and the fragrance felt inside is missing. Even so with the voice of the Master that is ever present, no matter what the outer circumstances and conditions of life living in the atmosphere of Master is like living in a garden. That is real life that a real man should lead. Master asserted that" My object of life is that not only everyone of you present here but all the humanity should become the Real life personified i.e., life in life

as I often say. Many of you have not yet fully seen the grace of the beautiful flowers of the garden and have not tasted their fragrance. I pray that you all may taste it to the full. This is the thing for which the Kings of the ancient used to leave their thrones and go to forests for penances."(SDG-)

I have been a spiritual seeker all my life, ever since Master took me into his fold I have been making great strides in the path coming closer and closer to his bosom and enjoying the warmth of close hugging. As I get into the state of vision of the Master in everything that exists I find the sweetness of his heart. I no more need to stretch out for him because I find him being in my heart and others too around me wherever I go or whatever I do. I hear his whisper always replacing my concerns and anxieties whenever they arise with love.

We make our life what it is by the attitude toward whatever we have our attention on. We have a choice each and every day to live in the patch of our own making or dwell in the garden of God. Master spoke once that "Most of the brothers and sisters assembled here today have, in some way or the other, a lurking desire in their minds to achieve God or the Ultimate. When one has got a mind and a strong sincere desire to reach the state of

Realization, he will surely get the means to take him to the state of Realization. The maxim goes 'Where there is a will there is a way'. Idea, when it leaves its boundary, becomes thought. When thought becomes stronger, the activity for Realization develops. One, who dives deep, gets the pearls. The burning desire for Realization brings the goal nearer. If anybody wants that he should get benefited, he should encourage himself to cultivate right faith, right cognition, and right morals.” My dear co travelers, this is the gateway to the garden of the Master. I remember once while we were discussing the system of the Master, one of the aspirants asked me about how we enter the garden of God. I promised to answer later and I hope the aspirant who may be here got the message of the Master. I beckon all of you to enter the gates of the beautiful garden of the Master and feel the abiding presence of the Master in every weed and flower of the ambrosial garden.

Pranam.

* * *

8. నిరంతర స్మరణము

- పూజ్య బాబూజీ మహారాజ్

వివిధములైన భౌతికావసరముల సమకూర్చుకొను ప్రాకులాటలో తగుల్కొనియున్న పెక్కురు కఠినమును, దుఃఖభాజనమునునగు జీవితము గడుపుచున్నారు. అట్టివారు వారి జీవిత సమస్యలతో నెంతవరకు సతమతమగుచున్నారనగా వారు నిర్లక్ష్యము చేయరాని అతిప్రధాన జీవితావసరమును గాని, ఆర్థికలాభమును గాని పోగొట్టుకొనిననే తప్ప భక్తి ప్రపత్తులకు తమ కాలము వినియోగించ లేమని నమ్ముచున్నారు. ఈ భావము వారిని ధర్మపథమునుండి దూరమొనరించును. కొన్నివేళల వారీ విషయము గమనించినట్లు కనిపింపవచ్చును. కాని, వారి మనస్సులు ప్రతిక్షణము అసంఖ్యాక ప్రాపంచిక జీవిత సమస్యలగూర్చి ఆలోచించుటయందే లగ్నమై యుండును. ప్రగాఢ సంతాపమునందో, దుఃఖమునందో మునిగి యున్నపుడుతప్ప వాటిని దైవమువైపు మరలించుట లేదు. కారణమేమన, నిరతము వారి దృష్టిలో నిలిచియుండు ప్రాపంచిక లాభమునకే వారు ప్రాథమిక ప్రాముఖ్యమిత్తు . ఇట్లు వారు మాయలో చిక్కువడి, ఎప్పుడును అందుండి బయటపడవలెనని ఆలోచింపరు. మనము మన దృష్టిని భగవంతునివైపు మరల్చి, శాశ్వత సత్‌తత్వప్రాప్తినే ప్రాథమిక జీవనలక్ష్యముగా భావింతుమేని దానినే ప్రపంచములో తక్కిన అన్నిటికంటె సర్వోత్కృష్టము గాను, సర్వప్రథమము గాను

చూడనారంభింతుము. అట్లని మనము మన ప్రాపంచిక బాధ్యతల మరచి, మనపై ఆధారపడిన వారికి దుఃఖమును, దురవస్థను కల్గించునట్లుగా మన కర్తవ్యమును నిర్లక్ష్యము చేయుమని కాదు. దైవమునెడలయెట్లో వారిపట్ల కూడా, తగని బంధనముల నేర్పరచుకొనకుండా తగిన రీతిలో మన కర్తవ్యమును ఎప్పుడునూ ఏమరకుండా నిర్వర్తించవలెను. ఇందుకు మన విరామ కాలములో (పడుకొనబోవుటకు ముందైనచో మరింత మంచిది) కొన్ని నిమిషములు వినియోగించి, ధర్మపథమున దైవ సహాయ సహకారములపేక్షించి, శ్రద్ధతోగూడిన హృదయముతో దేవుని ప్రార్థించవలెను. ఇట్లు మనము సక్రమముగా భక్తి ప్రేమలు నిండిన హృదయముతో చేసిన ప్రార్థన ఎన్నడును వమ్ముకాదు.

అట్లు కర్తవ్య పరాయణత మనలో మేల్కొలపబడి, మన హృదయములందు భగవద్భావము ప్రధానరూపము దాల్చి, మనము శాశ్వతసత్‌తత్వప్రాప్తిని జీవిత ప్రాథమిక లక్ష్యముగా తీసికొన నారంభింతుము. సహజముగా దానిగురించిన తపన మనలో దృఢతరమగుచుపోవును. అట్లు మనము ఎన్ని వ్యాపకములు, వ్యసనములున్నప్పటికిని, దైనందిన కార్యక్రమములలో కూడ భగవంతుని పలుమారు స్మరించుట జరుగును. కర్తవ్య పథమునుండి వైదొలగుట నిజమునకు కేవలము క్రమశిక్షణలేని అశిక్షిత మానసిక కార్యకలాపములవలననే కాని పరిస్థితులవలనను, బాహ్యవ్యాపకముల వలననూ కాదు. కేవలము దైవపరమైన జ్ఞానమే పెక్కు మానసిక దుర్గుణములను మాన్పి, మనదారియందలి

కష్టములను తొలగించును. మనమావిధముగా మన ప్రాపంచిక కార్యకలాపములందు దినములో చాలభాగము వరకు భగవత్పరమైన జ్ఞాపకమును కలిగియుండవలెను.

తరచు భగవంతుని స్మరించుట చాల సహాయకారి అయినప్పటికిని శాశ్వతసత్‌తత్వప్రాప్తి విషయమున అంతిమ విజయమునకు, మనకు కావలసినదంతియే కాదు. సాధారణముగా మనము యేముఖ్య కార్యమైనప్పటికిని దేవుని పేరున మొదలిడుదుము. అట్లు చేయుట అన్ని మతముల వారికిని ఆచారమే కాని దానిలో ఏ అంతరార్ధము లేదు. మనము నిజముగా భగవంతునికి అంకితము చేయుటలేదు. హృదయాంతరములో వాస్తవమునకు భగవంతుడనెడి భావమునకే కడుదూరమందున్నాము. ఈ విధంగా దేవుని స్మరించుటయన్నది నిరర్ధకము. ఈ ఆచారములోని అంతరార్ధమేమనగా మనదైహిక, మానసిక కార్యకలాపము లన్నింటిలోను భగవద్భావముతో సాన్నిహిత్యము కలిగియుండుట. ప్రతిక్షణమును ఆ పరమశక్తితో సంబంధము కలిగియున్నట్లు అనుభూతి చెందుచు అట్టి నిరంతర ఆలోచనాస్రవంతిని అన్ని పనులందును కలిగియుండవలెను. మనచేతలు కార్యములు దైవ కైంకర్యమున భాగమే యనియు, ఆ మహాప్రభుని మనకు వీలైనంత చక్కగా సేవించుటకై ఇది మనకివ్వబడిన సాధనములు అని భావించినచో దానిని తేలికగా సాధించవీలగును. ఆధ్యాత్మిక దేవాలయ నిర్మాణ కార్యమున సేవ,

త్యాగములను రెండును అతిముఖ్య సాధనోపకరణములు. ప్రేమ దానికి ప్రాథమికాధార పీఠము. నిస్వార్థ బుద్ధితో చేసిన ఏ సేవయైనను మంచిదే. సేవతో భక్తిభావము ముడిపడి యున్నది. స్వార్థచింతతో చేయకున్నచో మానవసేవ నిజముగా దైవసేవయే. మనము దైనందిన కార్యక్రమములో ఏది చేసినప్పటికిని అది మన సహచరులకు- వారు మన పిల్లలు గాని, స్నేహితులు గాని, బంధువులు గాని- సంబంధించినదే. మనము ఏ పనిచేయుచున్నను దైవసృష్టియగు ఒక ప్రాణికి సేవ చేయుచున్నాము గాని మన స్వార్థమునకు కాదని తలచినచో పైకి మనము ఎప్పటివలెనే మన పని చేయుచున్నను సేవాపథమునందే నడచుచున్న వారమగుదుము. దాదాపు మన పనులన్నియు మన పిల్లలకు, ప్రియమైన వారికి జీవనోపాధికి తగు సాధనములు కల్పించుటతోనే సంబంధము కల్గియుందుము. మనము వారిని దేవుని పిల్లలుగా పరిగణించి, వారు పోషణకై మనకొసగబడినారనియు వారికి మనము అన్నియు సమకూర్చవలసి యున్నదనియు, కర్తవ్యబద్ధులమైనట్లు వారిని చూచుకోవలెనని భావించినచో మనము దేవుని పిల్లలను సేవించినట్లు, తద్వారా దేవునినే సేవించినట్లునగును. దీనివలన మనము అనవసరపు వ్యామోహమునుండి ముక్తులగుదుము. ఈ విధముగా మన మార్గమునుండి చాల గొప్ప ప్రతిబంధకమును తొలగించుకొందుము. ఈ పద్ధతి చాల తేలికయు, సూక్ష్మమును అయినప్పటికిని అన్ని పనులలోను సర్వోత్తముని భావన గూర్చి నిరంతర ధ్యానము అలవడునట్లు చేయును. ఈ భావము హృదయమున

లోతుగా పాతుకొనిపోయినచో ప్రతి యొకచర్యయు కర్తవ్యపరముగానే తోచును. అది దైవ శాసనానుసారమై, అందులో స్వార్థచింతన, వ్యామోహములకు తావుండదు. అప్పుడు విశ్వప్రేమ ప్రధానమై వ్యామోహ భావము లేకుండ భగవత్సృష్టిలోని ప్రతిప్రాణిని ప్రేమించ ప్రారంభింతుము. అది భక్తి త్యాగములకు దారితీయును. భక్తి మన మార్గమును సుగమమొనర్చి, దైవకృపధార మన హృదయములోనికి ప్రవహించుటకు మార్గమేర్పరచును. అది మన మార్గమునుండి మాలిన్యములను తొలగించి, మన గమనమును సులభము చేయును. మాలిన్యము నిజముగా మన మానసములలో కలతలను, విచారములను ఉద్భవింపజేయు పరస్పర విరుద్ధభావముల ప్రభావము. ధ్యానము ద్వారా మనస్సులలో తాత్కాలిక స్తబ్ధత నెలకొనును. మనము దైవిక శక్తితో స్పర్శను కలిగియుండునంత కాలము ప్రశాంతత వెల్లివిరియును. అయితే, ధ్యానము ఒక నిర్ణీత సమయములోనే చేసిన చాలదు. దానివలన కొంతసేపు మాత్రమే ఆ పవిత్రభావముతో స్పర్శను కలిగియుందుము. అటుతరువాత భగవంతుని ధ్యాసేవుండదు. దినములో చాలాభాగము భక్తి, సేవలనెడి మార్గమునుండి కడుదూరమందు వుందుము. సంవత్సరముల తరబడి సాధనయొనర్చియు మనము ఆధ్యాత్మికానుభవమునందు అథమస్థితి యందే యుండుటకు కారణమిదియే. సమర్థుడగు గురువుచే సరియైన మార్గమున కొనిపోబడినచో వాస్తవమున ధ్యానము చేయునపుడు మనమనుభూతి చెందునది

కేవలము సరళతయు, ప్రశాంతతయును. కాని అభ్యాసి సాధారణముగా దీనిని అర్థము చేసుకొనలేడు, ఎందుకనగా తొలిదశలలో అది అతని ఊహకందని విషయము. ఈ రీతిగా ఆ అనుభూతి గుర్తింపరానిదగుటచే అతడు తరచు ధ్యాన కాలమున ఏమియూ అనుభూతి చెందుటలేదని వాపోవును. దీనికి ముఖ్యకారణమేమనగా అతడు అభ్యాస సమయమున కొన్ని క్షణములు మాత్రమే దైవస్పర్శ కలిగియుండును. ఇట్లు ధ్యానము ద్వారా సంపాదించిన అనుభవము కొలదిసేపు మాత్రమే అతనియందు వుండును. అట్లుగాక ధ్యానముద్వారా పొందిన ఆ అనుభవమును దినములో చాల భాగమువరకు నిలువరింపజేసికొనుటకు ప్రయత్నించి, తనవలన సాధ్యమైనంతవరకు అదే స్థితియందుండు వ్యక్తియూ ఉన్నాడు. ఒకవిధముగ అతడు భగవంతుని నిరంతరము స్మరించు చున్నాడు. అతని పురోభివృద్ధి సులభము, త్వరితము అగును.

ప్రాపంచిక బంధనములు, బాధ్యతల కారణమున అసంఖ్యాకములగు కలతలు, కలవరములచేత చుట్టుముట్టబడిన మానవుడు భగవంతుని సర్వదా లేదా తరచుగా స్మరించుటకూడ సాధ్యపడదని కొందరు భావింతురు. కాని, యదార్థముగా దృష్టిని దేవునిపై నెలకొల్పినట్లయిన అది కడు తేలికైన విషయమనియు, ప్రతియొక్కరును అనుసరింప వీలగుననియు సాధన, స్వానుభవములు వారికి నిరూపించి చూపును.

ఆధ్యాత్మికాన్వేషణమున గురువును సర్వోత్కృష్ట దైవశక్తిగా భావించుట కడు సహాయకారి. అతనినొక మానవాతీత వ్యక్తిగా భావించి, అతని సహాయమునకై వేచియుండవలెను. సర్వమునూ గురువునకంకితమొనర్చి, ఎడతెరపిలేని నీ జీవన వ్యవహారక్రమములో సాగిపోవుచున్నచో తుదకు నీకది ఎట్టిమేలు చేకూర్చిపెట్టునో ఊహించుము. ఒకపని చేయునపుడు నీవు నీకొరకాపని చేయుచున్నట్లనుకొనకుము. నీ గురువునకై చేయుచున్నట్లు భావించుము; లేక నీ గురువే తనకొరకు చేయుచున్నాడని తలంపుము. భోజనసమయమున నీ గురువు భోజనము చేయుచున్నాడని అనుకొన వలెను. నీవు కార్యాలయమునకు పోతివేని నీ గురువే యిదియంతయు చేయుచున్నాడని భావింపుము. నీవు కార్యాలయమునుండి తిరిగి వచ్చునపుడు దారిలో ఒక ఆకర్షణీయమైన నాట్యప్రదర్శన చూచితివనుకొనుము. నీ కనులా నర్తకి ముగ్ధమోహన రూపముచే ఆకర్షితములగును. నీ ఆలోచనలు కొంతసేపు తప్పుదారి పట్టినట్లు ఉండును. అప్పుడు కూడ నీ గురువేగాని, నీవు నాట్యప్రదర్శన చూచుటలేదని తలంపుము. తక్షణమే నీకు దానిపైగల ఆసక్తి తొలగిపోవును. ఏలయన, నీ గురువు శక్తి ప్రవహించమొదలిడి, నిన్ను ఆ ఆకర్షణనుండి తొలగించును. నీవు కార్యాలయమునుండి తిరిగి వచ్చినపుడు చాల గంటల తరువాత నీ పిల్లలు నిన్ను చూచి ఆనందముతో త్రుళ్లింతలాడుదురు. నీవు కూడ వారి వినోదములకు సంతోషింతువు. అది

సహజమే. తృటికాలము నీ ధ్యాస వారివైపు మొగ్గుటతో నీవు పవిత్రచింతకు కాస్తంత దూరమైనట్లు అనుభూతి చెందుదువు. నీవప్పుడు చేయవలసినదేమనగా నీలోని నీ గురువే వారితో ఆనందించుచున్నాడని భావించుట. అట్లయిన, నీవు మరల అదే పవిత్ర చింతతో స్పర్శ కలిగియుందువు. నీవు నీ మిత్రునితో మాట్లాడుచుండినచో నీ గురువేగాని, నీవు కాదు వానితో మాట్లాడుచున్నదని తలపోయుము. నడచునపుడు నీ గురువే నడచు చున్నాడని భావించుము, ధ్యానకాలమున, నీవు కాదు, నీ గురువే తన రూపముపై ధ్యానించుచున్నాడని భావించినట్లయిన దానివలన అద్భుత ఫలితములుండును. ఇదేవిధముగా అన్ని పనులందును నిన్ను నీవు సరిచేసుకొనవచ్చును. ఈ భావమును పెంపొందించుకొని, నీ స్థానములో నీ గురువే సమస్తము చేయుచున్నాడను దృష్టి నెలకొల్పుకొన్నచో నీవు సదా ఎడతెగని భగవత్స్మరణ కలిగి యుండుటేగాక నీ కర్మలవలన ఎట్టి సంస్కారములును పుట్టవు. ఇక సంస్కారముల పెంపొందించుకొనుట అన్నది త్వరలో నశించును.

హృదయపూర్వకముగా ఈ పద్ధతిని అనుసరించినచో గురువు స్వరూపము సదా నీ దృష్టియందుండును. నీవు అతని ఉనికిని నీలోను, బయటనంతటను అనుభూతిచెందెదవు. నిజమైన గురువు కేవలము అతని భౌతికరూపముగాక అతని అంతస్వరూపమే అయినప్పటికినీ ఆ రూపమును బొత్తిగా నిరాదరించుట చాలవరకు దుస్సాధ్యము. కాని కేవలము భౌతికరూపమే గురువనెడు భావమును

కలిగియుండు వారు మాత్రము అత్యంత స్థూలములైన బంధనము లందును, సంకటములందును తమ్ముతాము యిరికించుకొను చున్నారు. అట్టివారికి "గురుపశువు' అని కబీరుదాసు చక్కని పేరిడిరి. కాని, గురువు పరమసత్తతో ఐక్యముసాధించిన గొప్ప దివ్య పురుషుడైనచో అతని రూపమును ధ్యానించుట శిష్యులకు అత్యంత ఉపయోగకారి. పైకి చూచుటకు అతని శరీరము స్థూలాకారము ఐనప్పటికిని గుణవిశేషమున అతని అంతరాత్మవలె నిజముగా సూక్ష్మమును, శుద్ధమునునైనది. అట్టి గురువు రూపమును ధ్యానించినచో నీవు నీ స్థాల్యమును పోగొట్టుకొనుట ప్రారంభించుటేకాక నీలో అతని అంతరాత్మయొక్క అత్యంత సూక్ష్మస్థితిని సాధించ మొదలిడుదువు. దృష్టియందుంచుకొన్న రూపము, కొలదికాలము పిమ్మట మాయమై పోవును. క్రమేపి, నీవు పరిశుద్ధ సత్యరంగమున కాలిడుదువు. ""శ్రీ రామచంద్ర దశాదేశములు'' అను నా పుస్తకమునందు, ఒక వస్తువును కొంతకాలముపాటు ఎడతెగక చూచినచో దృష్టినుండి ఆకారమెట్లు మాయమగునో చర్చించి యున్నాను. ఈ రీతిగా సహజముగానే బాహ్యరూపమునుండి అంతరముగా పయనింతుము. అటుపై సర్వమును అదృశ్యమై సత్యాంశమును చేరుకొందుము.

* * *

9. సతతస్మరణ

- పూజ్య బాబూజి మహరాజ్

కేవలం భగవంతుని చైతన్యమే మానసిక దుర్గుణములను మాన్పి, సత్‌తత్వప్రాప్తికి మన మార్గములోని కష్టములను తొలగించును.

62. సతతస్మరణ సహజముగా వృద్ధిచెందునా లేక మనము దాని కొరకు ప్రయత్నము చేయవలెనా?

జ. ప్రేమ అధికముగా వున్నచో అది సహజముగా వృద్ధి చెందగలదు.

63. సతతస్మరణ పెంచుకొనుట ఎటుల? దానికి ఏమైన మార్గము కలదా?

జ. మనము ఒక ఆలోచన గురించే ఆలోచించవలెను. ఆ ఒక ఆలోచనే మరల చేయవలెను. భావము మాత్రమే హృదయమందు వుండవలెను. అది ఒక మంత్రమువలె మాటిమాటికి చేయరాదు.

64. సతతస్మరణ మనము యెందులకు అచరించవలెను?

జ. మనలో జ్ఞాపకము ఉన్నపుడు జ్ఞాపకము చేసుకోబడ్డవాడు కూడ దగ్గరగా అక్కడే వుండును. మన ఆలోచనలను వక్రమార్గమున పోకుండ అరికట్టుటకు గురువుగారి స్మరణ చాలా ముఖ్యమైనది. అది సులభముగా విజయము సాధించుటలో చాలా ఆవసరమైనది.

65. సతతస్మరణ ఎటుల మొదలు పెట్టవలెను?

జ. మనము దైవగుణమును తీసుకొని మన ఆలోచన దాని మీదనే వుంచెదము. గుణమునుండి సారాంశమునకు ఆ తరువాత పరతత్వమునకు చేరెదము.

1. సతతస్మరణకు మనము దైవగుణమును తీసుకొని మన ఆలోచనను దాని మీదకే వుంచెదము. గుణమునుండి సారాంశమునకు ఆ తరువాత పరతత్వమునకు చేరెదము.

2. మనము మన గురువర్యులను ఆయన బిడ్డలను, ఆయననుండి వచ్చారని భావించి సేవించినచో మనకు ఒక విధముగా ఆ బిడ్డల యందు బంధము లేనటులే. ఎందువలననగా మనకున్న బంధము మన గురువును, ఆయన బిడ్డలతో కలుపును. ఇది మనలో లోతుగా నాటుకున్నపుడు మనము వారి సేవ ఒక విధిగా భావించి చేసెదము. ఈ విధముగా ప్రతి దశలోను మనము ఉన్నతులైన గురుదేవులను స్మరింతుము. ఈ విధముగా సతతస్మరణ అలవడును.

3. విగ్రహారాధనలో ఒక గొప్ప ఆటంకమున్నది. అది వారి జీవితకాలము ముచ్చటయై, దానినుండి బయటపడుటకు యిష్టపడక పోవుటవలన, వారి హృదయములలో స్థూలత్వము ఏర్పరుచు కొనెదరు. అది గురువు గారి సంకల్పశక్తి వలన కూడా సులభముగా పగులగొట్టబడలేదు. మనము

స్థూలమునుండి సూక్ష్మమైన స్థితులకు రావలెను. దానికి తగిన విధముగా పద్ధతులు మార్చవలెను. విగ్రహారాధకులు ఆ విగ్రహమునకే పరిమితమగుదురు.

4. సాధకుం ంతేలికతనమును తన అనుభవమునకు, వచ్చుట మొదలిడినచో, అతను పురోగమిస్తున్నట్లు అర్థము. ఎందువలనన ఆ పరిస్థితులలో అతను భగవంతుడు వున్న స్థితికి వెడుతున్నట్లే. తేలికతనము అనగా మన ఆలోచనల సాంద్రత తగ్గినటులే. వాటిని తొలగించుటకు, మనము సాధారణముగా అవి కష్టములు లేదా అందోళనలు లేదా ఏ విధమైన యితర రూపములలోనైనా ఆవి భగవంతుని చెంతనుండి పోవుచున్నట్లు భావిస్తాము. అవి అన్నియు భగవంతునినుండి వచ్చుచున్నట్లుగా భావించుట చాల మంచి పద్ధతి. ఇది కూడా ఒక విధమైన సతతస్మరణము. ఇది ఒక్కటి మాత్రమే ఆధ్యాత్మక రంగంలో పురోగతిని కలుగజేయును.

5. నీ విరామ సమయములలో నీ ఆలోచనలు భగవంతుడు సర్వాంతర్యామి అనే భావముపై నుంచి అదే స్థితిలో నీకు సమయమున్నంత వరకు వుండుము. ఇది కాలమును ఆనందముగా గడుపుటయే గాక స్మరణ కొనసాగును.

దివ్యజ్యోతి

- పూజ్య శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్

దైవము ఆవిధముగా నిర్ణయించినపుడు, చాలా అరుదైన సమయములలో, ప్రపంచమంతటిని ఒక్కసారి ప్రకాశవంతము చేయుటకు దివ్యజ్యోతి వెలిగించబడును. అది అప్పుడే వచ్చి అంతట దివ్యకాంతులీయుచున్నది. దాని వలన లబ్ధి పొందుటకు భక్తిపరమైన హృదయములు మాత్రమే కావలెను. ప్రకృతి తన చేతులను చాచి నిన్ను తనలోనికి తీసుకొనుటకు ప్రస్తుతము ఆతురతతోనున్నది. దైవకృప పూర్తి శక్తితో ప్రవహించుచున్నది. ఇటువంటి సమయము వేయి సంవత్సరములైనను మరల తిరిగి రాకపోవచ్చును. ఈ సమయములో కొద్దిపాటి పరిత్యాగమైనను అమోఘమైన ఫ?లితములను యిచ్చును. అందరూ మేలుకొని కనీసము వారు చేయగలిగినంత పరిత్యాగము చేసిన, వారు అనంతసాగర తీరములకు చేరి పరిశుద్ధమైన దివ్యత్వపు చల్లగాలులను ఆస్వాదించెదరు గాక.

ప్రస్తుతము తన ముఖ్యమైన కార్యముతో పాటుగా అసంతృప్తిలో నున్న ఈ ప్రపంచములో మార్పు కలుగజేయుటకు; మీ ఆధ్యాత్మిక శిక్షణకై తమ సమయమును వెచ్చించుటకు దివ్యమూర్తిత్వము 1944వ సంవత్సరాంతము నుండి ఉనికిలో నుండుట మీ అదృష్టము. ఇటువంటి అనుకూలమైన పరిస్థితులను పరిగణించనివారు ఆ దివ్యమూర్తిత్వము భౌతిక ప్రపంచమును వీడిన పిమ్మట, వారికి కలుగు నష్టమునకు చింతించవలసియుండును.

11. మన ధర్మము – జన్మసార్ధకము

- శ్రీ కే.సి.నారాయణ

మళ్ళీ పార్థివ నామ సంవత్సరము వచ్చింది. 60 ఏళ్ళు గడచిందంటే మానవులం మనము ఆత్మావలోకనం చేసుకొంటాము. మనం సాధించిన విజయాలను నెమరువేసు కొంటాము. తరువాతి తరానికి కావలసిన సూచనలు, సలహాలు అవసరమయినపుడు అందచేస్తుంటాము. కాని యిది విశిష్ఠమూర్తి మత్వమునకు కూడా వర్తిస్తుందాయని ప్రశ్నించుకొన్న ప్పుడు యిదమిత్థంగా ఏమిచెప్పలేని అజ్ఞానం ఆవరిస్తుంది. కాని మన పూజ్య గురుదేవులు శ్రీ రామచంద్రజీ గారు, తన ఆత్మకధలో తన గొప్పతనము, మహాత్మ్యము తను భౌతికకాయము వీడిన తరువాతగాని ప్రపంచమునకు గ్రాహ్యము కాదని పలుమార్లు నుడివియున్నారు. విశిష్ఠ మూర్తిమత్వము ఆవిర్భవించాక 40 సంవత్సరములకు ఆయన తన భౌతికకాయన్ని వీడారు. ఇప్పుడు మనము అనునిత్యము అనుభవించే ప్రాణాహుతిద్వారా మనమాయనకు ఎంత చేరువో తెలుసుకోగలుగుతున్నాము. నిజజీవితంలో, అంటే మన భౌతిక కాయము ద్వారా, అ మహా మనీషిని ఎరుగక పోయినా మన ఆధ్యాత్మిక అనుభవము ద్వారా ఆ విశిష్ట మూర్తిమత్వపు గాఢ పరిష్వంగము అనునిత్యము కలిగే తనివితీరని అనుభవమని సాధకులు ఎరుగుదురు.

ధర్మగ్లాని కలిగినపుడల్లా భగవంతుడవతరించి ధర్మసంస్థాపన గావించుతాడని భగవంతుడే స్వయంగా పలికినాడని ఆర్ష నమ్మకము. శ్రీ రాముడవతరించి, దుష్ట శిక్షణ గావించారు. శ్రీ కృష్ణుడవతరించి అదే కార్యము మళ్ళీ చేసాడు. అంతటితోయాగక సర్వకాలమునకూ వర్తించే గీతనుపదేశించి కర్తవ్య పాలనెట్లుండవలెనో బోధించాడు. సర్వులకు సమ్మతమయిన సంయమన మార్గము పాటించుటెట్లో విశదముగ తెలియపరచాడు. నిష్కామకర్మ సిద్ధాంతము నావిష్కరించాడు. కాయిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక రంగములలో సమతుల్యత రాజయోగముద్వారా ఎట్లు సాధించవచ్చో బోధపరచాడు. యోగమార్గంలో భక్తిని ప్రవేశపెట్టి ధర్మమంటే ఏమిటో విశదీకరించాడు.

అటువంటప్పుడు ఆ యుగపురుషుని కాలము ముగియకముందే మన గురుదేవులు 60 సంవత్సరములకు ముందవతరించి మనందరికి స్వయంగా తానే ఎరుక పరచుకొన్నాడు. ఇప్పుడు కలిగిన ధర్మగ్లాని ఏమిటి యని ప్రశ్నించుకొంటే ధర్మమంటే ఏమిటనే ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. ప్రతి తరమూ తామేదో ప్రబుద్ధులయినట్లూ, తరువాతి తరం వారిదంతా తప్పయినట్లు మాట్లాడడము తరతరాలుగా వస్తున్న ఆనవాయితి. అది అట్లుంచి ధర్మమంటే ఏమిటని తరచి చూస్తే పరోపకారము, పరహితము, స్వార్ధరాహిత్యము, శాంతికామకత వంటి సద్గుణములు దృష్టికి వస్తాయి.

ముందెన్నడో జ్ఞానమంతా తనదేనని వేదాలను బ్రహ్మనుంచి కాజేసి సముద్రపు లోతులో కెళ్లితే, జ్ఞానమొకరిసొత్తుకాదని తెలియపరచి వినని మూర్ఖున్ని నిర్జించి ధర్మమును రక్షించాడు. ఇంకో ప్రబుద్ధుడు ఈ విశాల ప్రపంచమంతా నాదేనని దాన్ని చంకనెట్టుకొంటే అది భగవంతునిది అందుమూలంగా యందరిదీ యని స్వార్థానికి మరోమారు పాఠం చెప్పడం జరిగింది. మమకారంతో సోదరప్రేమయని తలంచి విశ్వమంతా తన చెప్పుచేతలలో యుండాలనహంకరించిన అసురాధమున్ని ""తాడిని తన్నేవాడుంటే దాని తలతన్నేవాడుంటాడని'' అతితెలివిని అతి తెలివిగా జయించి ప్రజ్ఞాపాటవాన్ని ప్రదర్శించి మరోమారు స్వార్థపరమయిన కుబుద్ధికి, ఈశ్వరతత్వము పాఠముచెప్పింది. కుబ్జరూపమును ధరించుటకు వెనుకంజక దురహంకార కుటిలాత్ముని మదమణగద్రొక్కినా తగుమాత్రపు గౌరవమూ ప్రసాదించి ధర్మమంటే అణగ ద్రొక్కడము మాత్రమేకాదు ఆదరించి అనుగ్రహించడము కూడాయని తెలిపాడు. క్షత్రియవీర్యం వెర్రితలలు వేస్తే తలలు తీయడానికి వెనుకంజవేయలేదు. ధర్మ సూక్ష్మ మటువంటిది. ఈశ్వర తత్వానికి దయాగుణమాపాదించింది మనమే. అది ఎల్లప్పుడూ నిష్పక్షపాతమే. స్వార్థము, అహంకారమూ హద్దులుమీరి ప్రవర్తించే సరళికి సౌమ్యంగా ఒక సారి పాఠముచెపితే, మరోమారు ఒళ్లు జాగ్రత్తయని శ్రీ చక్రాన్ని ప్రయోగించడాన్ని మనం తెలుసుకొన్నాము. ఇంత జరిగాక కూడా, కొందరు విశ్వమంతా తమదేయనే సామ్రాజ్యవాదాన్ని తెలివితో, శక్తితో, అణుశక్తితో ఇతరులపై రుద్ది, వారి కష్టములనెన్నక, వారి దరిద్రాన్నే తమ

సంపదగా భావించే అసుర పోకడ గత 4 శతాబ్దములుగా వికటాట్టహాసమే ఇప్పటి విశిష్ఠమూర్తిమత్వ మావిర్భవించడానికి ముఖ్యకారణంగా విజ్ఞులెరుగుదురు.

తనదైన శైలిలో పని ప్రారంభించి బృహత్ క్షాళణా కార్యక్రమమును కొనసాగిస్తున్న ఆ యుగపురుషునకు మనవంతు శ్రమనందించి మన జన్మలను సార్థకము చేసుకొంటున్నవారందరికీ వారి జన్మదిన సందర్భాన సత్యపథపు శుభాకాంక్షలు.

(బాబూజీ జన్మదిన సంచికః 2005 : 12-2)

పెక్కేండ్ల కఠిన పరిశ్రమానంతరము పొందదగు ఉన్నతాధ్యాత్మిక సాధనగా భావించు అజపస్థితి ప్రాణాహుతి విధానమునందు సక్రమశిక్షణ ద్వారా కేవలము కొన్ని వారములలో లేదా కొన్ని దినములలోనే గడింపవీలగు స్థితియే. ఈ విధముగా కలిగిన స్పందనములు హృదయమునందు కొంతకాలము నెలకొని, క్రమక్రమముగా వృద్ధిచెంది యితర చక్రములను ఆక్రమించి చివరకు శరీరమున అణువణువునకు వ్యాపించును. అప్పుడిది "అనాహత ' మనబడును.

- పూజ్య బాబూజీ మహారాజ్

Deenan Dukh Haran Song
దీనన దు:ఖ హరన పాట

Pujya Babuji Maharaj

The song is taken from Soor-Sagar written by Saint SoorDas ji around 15th century. It is written in Brij Bhasha which is more prevalent in Mathura, Gokul, Vrindavan and certain other parts of eastern UP areas.

ఈ పాట 15వ శతాబ్దంలో కృష్ణ భక్తుడు సూర్‌దాస్ జీ (మహా కవి) రాసిన సూర-సాగర్ నుండి స్వీకరించబడినది. ఇది మధుర, గోకుల్, బృందావనం మరియు తూర్పు ఉత్తర ప్రదేశ్ కొన్ని ప్రాంతాలలో వాడుకగా ఉండే బ్రిజ్ భాషలో రచింపబడినది.

दीनन दु:ख हरन नाथ, संतन हितकारी

(प्रभु दीन–दु:खियों का दर्द हरने वाले हैं और संतो का हित करने वाले हैं ।)

Lord removes afflictions of dismals (poor, suffering beings) and is a benefactor (well-wisher) of saints.

భగవంతుడు దుర్భరుల (పేద, దుఃఖ జనుల) బాధలను తొలగిస్తాడు మరియు సాధువుల శ్రేయోభిలాషి.

अजामील गीध ब्याध, इनमे कहो कौन साध

(अजामील, गीध {जटायू}, ब्याध {शिकारी जिसने कृष्ण को मारा था}, इनमे कहो कौन साधु था)

Ajamila (story attached), Geedh (Jatayu), Byadh (Jara, the hunter, who killed Lord Krishna), who was the saint (what saintliness they had) amongst them?

అజామిళ (కథ జతచేయబడింది), గీధ్ (జటాయువు), బ్యాధ్ జర, (శ్రీకృష్ణుడిని చంపిన వేటగాడు), వారిలో ఎవరు సాధువు? (వారిలో ఎలాంటి సాధుత్వం ఉంది?).

पक्षी हू पद पढ़ात, गणिका सी तारी

(इस पक्षी {जटायू} ने कौन से पद्य/गद्य {वेंदो का ज्ञान} पढ़े थे, और गणिका { वेश्या जो अपने तोते को भगवान का नाम सिखाती थी } जैसी भी तर गईं)

What Vedas did this Bird (Jatayu) study and even a woman like Ganika (Teaching a parrot to speak the Lord’s Name, Ganika, the prostitute, was liberated) swam across Bhava-Sagar.

Note: Meditating on Him in remembrance and uttering His name, specially in the last moments of their lives, all aforesaid mentioned individuals were liberated by Lord.

ఈ పక్షి (జటాయువు) ఏ వేదాలను అధ్యయనం చేసింది, గణిక లాంటి ఒక స్త్రీ కూడా (చిలుకకు భగవంతుని నామం పలకడం నేర్పించి, గణిక లాంటి ఒక వేశ్య కూడా విముక్తి పొందింది) భవసాగరం ఈదింది.

గమనిక: ఆయనను స్మరిస్తూ, ఆయన నామమును ఉచ్చరిస్తూ, ముఖ్యంగా జీవితం యొక్క చివరి క్షణాలలో, పైన పేర్కొన్న వారందరికీ భగవంతుడు విముక్తిని యిచ్చాడు.

दीनन दुःख हरन ...

तंदुल देत रीझ जात, साग–पात सो अधात

(प्रभु इतने सरल हैं कि वे {सुदामा के} चावलो से प्रसन्न हो जाते हैं और {निर्धन के} साग–पात से भी तृप्त हो जाते हैं।)

He (Lord) becomes very happy even to receive simple rice (from Sudama) and gets contended with an offering of mere potherbs (green vegetables) or some edible leaves (from a poor devotee).

ప్రభువు సుదాముడి నుండి సాధారణ బియ్యం (అటుకులు) స్వీకరించడానికి కూడా ఆయన చాలా సంతోషిస్తాడు మరియు పేద భక్తుడు సమర్పించే కూరగాయలు లేదా కొన్ని తినదగిన ఆకులను కూడా స్వీకరించి తృప్తి పొందుతాడు.

गिनत नाहिं जूठे फल, खट्टे-मीठे खारी

(प्रभु ना तो {शबरी के} जूठे फलो का हिसाब रखते हैं और ना कौन से खट्टे-मीठे और बेस्वाद {खारी} हैं)

He (Lord) neither counts (take a note of) the already tasted (and then offered to Him) fruits (of Shabri) nor which ones are sweet or sour or tasteless.

ఆయన (ప్రభువు) ఇప్పటికే రుచి చూసిన (శబరి సమర్పించిన ఎంగిలి పండ్లను) పండ్లు, అవి తియ్యటివియైన, పుల్లటివియైన, రుచిలేనివియైన గమనించడు (లెక్కించడు).

दीनन दुःख हरन ...

ध्रुव के सिर क्षत्र देत, प्रह्लाद को उभार लेत

(प्रभु ने ध्रुव के शीश पर क्षत्र विराजा {और उन्हें राजा बना दिया} और प्रह्लाद को {हिर्णयाकश्यप के अत्याचारो से} मुक्त किया।)

Lord crowned Druva a king and lifted Prahlad out (of the atrocities of Hiranyakashipu).

భగవంతుడు ధ్రువుడికి రాజ్య పట్టాభిషేకం చేశాడు. ప్రహ్లాదుడిని (హిరణ్యకశిపుడి దురాగతాల నుండి) బయటకు తీశాడు.

सब भजै राम राम, हम भजै सैंयां सैंयां

(सभी जन प्रभु को राम राम भज कर याद करते हैं और मैं उन्हें सैंयां सैंयां {प्रितम} कह कर याद करता हूँ।)

Every one remembers Him (Lord) chanting Ram Ram whereas I remember Him as my true Be-Loved.

Note: Rev. Master Sri Ramchandra Maharaj of Shajahanpur points out a Lover and Be-loved relationship to be more closer to Lord than a devotee and Lord relationship.

ప్రతి ఒక్కరూ ప్రభువును 'రామ', 'రామ' అని జపిస్తూ గుర్తుంచుకుంటారు, కాని నేను మాత్రం నా నిజమైన 'ప్రియతమా', 'ప్రియతమా' అని భజిస్తూ గుర్తుంచుకుంటాను (స్మరణలో వుంటాను).

గమనిక: షాజహాన్‌పూర్‌కు చెందిన పూజ్య శ్రీ రామచంద్ర మహారాజ్ (ప్రియుడు) ప్రేమికుడు మరియు ప్రేమించబడు సంబంధము ప్రభువుకు, భక్తుడి సంబంధం కంటే మరింత సన్నిహితంగా ఉంటుందని ఎత్తి చూపారు.

दीनन दुःख हरन ...

The Story of Ajamila

(Taken from *Srimad-Bhagavatam* Canto 6)

Ajamila was raised according to the Vedic regulations. He was a perfectly trained *brahmana* and had a chaste and beautiful wife.

But one day, while he was out in the fields collecting flowers for worshipping the Lord, he happened to see a drunken *sudra* and a prostitute engaged in sexual embrace. Ajamila became bewildered and attracted; his mind becoming more and more attached to the prostitute. In *Bhagavad-gita* it says that if one contemplates sense objects, he becomes attached to them. Although Ajamila was a strict *Brahmana* he became helplessly entangled by seeing a man and woman engaged in sexual

activity. Consequently he took this prostitute into his home as a maidservant. Inevitably, he became so entangled that he abandoned his family, wife and children and went off with the prostitute. Due to his illicit connection with the prostitute, he lost all his good qualities. He became a thief, a liar, a drunkard, even a murderer. He completely forgot about his original training as a brahmana, and his whole life was ruined.

Engaging in sinful activities, Ajamila fell down from his position, and he begot many children through the womb of the prostitute. Even towards the end of his life, around the age of eighty, he was still begetting children. It is explained that while he was dying, which is a very fearful time, he began to call out his pet child, whose name was Narayana. At that time, Yamadutas, the messengers of death, were coming. They were tying up the subtle body of Ajamila and preparing to take him to be punished by Yamaraja, the lord of death. At the same time, because he happened to be speaking the holy name of the Lord Narayana, the beautiful Visnudutas, the messengers of Vishnu, also arrived there. They checked the activities of the Yamadutas, refusing to allow them to take Ajamila for punishment.

The Yamadutas were bewildered. “Why are those effulgent and beautiful personalities checking our action? It’s our duty to take sinful men to Yamaraja for punishment; then they are awarded another material body for the next life so that they can the result of their sinful activity.” There was a discussion between the Yamadutas and the Visnudutas. The conclusion was that although Ajamila was sinful through out his life and gave up his religious life, his wife and children and begot children through a prostitute, he nevertheless was purified from all the sins because at the last moment he chanted the holy name of Vishnu, Narayana.

Although Ajamila had committed so many sinful deeds, because he chanted the name of Narayana, he was relieved of all sinful activities.

అజామిళుని కథ

(శ్రీమద్-భాగవతం స్కంధం 6 నుండి తీసుకోబడింది)

అజామిళుడు వేద నియమాల ప్రకారం పెరిగాడు. అతను పరిపూర్ణ శిక్షణ పొందిన బ్రాహ్మణుడు మరియు అతనికి పవిత్రమైన మరియు అందమైన భార్య ఉంది.

కానీ ఒకరోజు, అతను భగవంతుడిని పూజించడానికి పువ్వులు సేకరించడానికి పొలాల్లో ఉన్నప్పుడు, అతను ఒక తాగుబోతు శూద్రుడిని మరియు ఒక వేశ్యను లైంగిక ఆలింగనంలో నిమగ్నం కావడం చూశాడు. అజామిళుడు మొదట కలవరపడినా, తరువాత ఆకర్షితుడయ్యాడు; అతని మనస్సుకు వేశ్య పట్ల మరింతగా అనుబంధం కలిగింది. ఎవరైనా ఇంద్రియ విషయాలను ఆలోచిస్తే, అతను వాటిపై అనుబంధం కలిగి ఉంటాడని భగవద్గీతలో చెప్పబడింది. అజామిళుడు కఠినమైన బ్రాహ్మణుడు అయినప్పటికీ, లైంగిక కార్యకలాపాలలో నిమగ్నమైన పురుషుడు మరియు స్త్రీని చూసి, అతను నిస్సహాయంగా చిక్కుకున్నాడు. తత్ఫలితంగా అతను ఈ వేశ్యను తన ఇంట్లోకి పనిమనిషిగా తీసుకున్నాడు. అనివార్యంగా, అతను ఎంత చిక్కుకుపోయాడంటే అతను తన కుటుంబాన్ని, భార్యను, పిల్లలను విడిచిపెట్టి వేశ్యతో వెళ్లిపోయాడు. వేశ్యతో అక్రమ సంబంధం కారణంగా, అతను తన మంచి లక్షణాలన్నింటినీ కోల్పోయాడు. అతను దొంగ, అబద్ధాలకోరు,

తాగుబోతు, హంతకుడు కూడా అయ్యాడు. అతను బ్రాహ్మణుడిగా తన అసలు శిక్షణను పూర్తిగా మరచిపోయాడు మరియు అతని మొత్తం జీవితం నాశనం అయింది.

పాపపు పనులలో మునిగి, అజామిళుడు తన స్థానం నుండి పడిపోయాడు మరియు అతను వేశ్య గర్భం ద్వారా చాలా మంది పిల్లలను కన్నాడు. అతని జీవిత చరమాంకంలో, దాదాపు ఎనభై సంవత్సరాల వయస్సులో, అతను ఇంకా పిల్లలను కంటున్నాడు. అతను చనిపోతుండగా, అది చాలా భయంకరమైన సమయం, అతను తన ముద్దుల బిడ్డను నారాయణ అని పిలవడం ప్రారంభించాడని వివరించబడింది. ఆ సమయంలో, మృత్యు దూతలు అయిన యమదూతలు వస్తున్నారు. వారు అజామిళుని సూక్ష్మ శరీరాన్ని కట్టివేసి, మృత్యువు ప్రభువు అయిన యమరాజు చేత శిక్షించబడటానికి అతన్ని తీసుకెళ్లడానికి సిద్ధమవుతున్నారు. అదే సమయంలో, అతను నారాయణుని పవిత్ర నామాన్ని ఉచ్చరిస్తున్నందున, విష్ణు సందేశాని తీసుకొని వచ్చే అందమైన విష్ణుదూతలు కూడా అక్కడికి వచ్చారు. వారు యమదూతల కార్యకలాపాలను అడ్డుకున్నారు, వారిని శిక్ష కోసం అజామిళుడిని తీసుకెళ్లడానికి అనుమతించలేదు. యమదూతలు ఆశ్చర్యపోయారు. “ఆ తేజోవంతమైన మరియు అందమైన వ్యక్తిత్వాలు మన చర్యలను ఎందుకు అడ్డుకుంటున్నాయి? పాపులైన పురుషులను శిక్ష కోసం యమరాజు వద్దకు తీసుకెళ్లడం మన విధి; తరువాత వారికి తదుపరి జన్మలో మరొక భౌతిక శరీరం

ఇవ్వబడుతుంది, తద్వారా వారు తమ పాప కార్యాల ఫలితాన్ని పొందవచ్చు." యమదూతలు మరియు విష్ణుదూతల మధ్య చర్చ జరిగింది. ముగింపు ఏమిటంటే, అజామిళుడు జీవితాంతం పాపిగానే ఉండి, వేదాచారమైన జీవితని వదిలేసి తన భార్యను, పిల్లలను విడిచిపెట్టి, వేశ్య ద్వారా పిల్లలను కన్నప్పటికీ, చివరి క్షణంలో అతను విష్ణువు యొక్క పవిత్ర నామాన్ని జపించడం వలన అతను అన్ని పాపాల నుండి శుద్ధి పొందాడు.

అజామిళుడు చాలా పాపపు పనులు చేసినప్పటికీ, అతను నారాయణ నామాన్ని జపించడం వల్ల, అతను అన్ని పాపపు పనుల నుండి విముక్తి పొందాడు.

We thank Shri Mishra for making this document available to us for printing.
ఈ పత్రాన్ని ముద్రణ చేయడానికి అందుబాటులో ఉంచినందుకు శ్రీ మిశ్రాకు ధన్యవాదాలు.

कृपा भंडार

(Compiled in 2005)

- **श्रीमती सीतालक्ष्मी**

आप लालाजी के सपनों का साकार हो |
उनके प्रेम का आकार हो |
मेरे दिल के मालिक हो |
सबके मन का शांति प्रदाता हो |

धरती पे उतरे बनके चिराग |
उजाला सबका दिल ने आप |
आपकी रोशनी पाकर भागे
मन के अज्ञान का अंधकार |

भगवान के लिए जलते दिल की
शीतलता की पवन है आप |
प्यासे दिल के मुसाफिरों की
अमृत का भंडार हो आप |

प्रेम का फल, भक्ति का फूल
उगाया आप ने हमारे दिल में
ये सब आपको अर्पित करके
पाते है हम आप के चरण |
मेरा दिल है एक बगीचा
उसके आप एक है मालिक |

प्राणाहुति की धाराओं से आपने
दिया हमें एक नया जीवन |

सब आपको देख न पाते |
हम पाते हमारे दिल में |
राह दिखाने वाले मार्गदर्शक को
अर्पित कर दूं जीवन मेरा |

You are the realization of Lalaji's dreams.
You are the embodiment of His love.
You are the owner of my heart.
You are the provider of peace to everyone's mind.
You descended on earth as a lamp.
You illuminated everyone's heart.
The darkness of ignorance in the mind ran away after getting your light.
You are the wind of coolness of the heart craving for God.
You are the storehouse of nectar for the travelers with thirsty hearts.
You have grown the fruit of love, the flower of devotion in our hearts
By offering all this to you
we attain your feet.
My heart is a garden
and you are its only owner.
With the streams of Pranahuti
You gave us a new life.
Not everyone could see you.
We would find you in our hearts.
I offer my life to the guide who shows me the path.

INSTITUTE OF SRI RAMCHANDRA CONSCIOUSNESS
HYDERABAD, TELENGANA

TRAINING PROGRAMME

Institute of Sri Ramchandra Consciousness, Hyderabad is conducting free Training Programme for those who are interested in Pranahuti Aided Meditation for consecutive two days on Second Saturday and Second Sunday of every month. The training programme will be conducted at "IMPERIENCE" training centre. Those who are interested may contact over telephone or log onto our website www.sriramchandra**.in** for registrations.

IMPERENCE

Centre for research and Training in
Pranahuti Aided Meditation

5th Floor, Laxmi Paza, Entrenchment Road,
East Marredpally, Secunderabad – 500 026
Ph: 040 - 27731223

It is owing to my profound attachment with humanity that I lay down the feelings of my heart to be bubbled up into the hearts of my fellow-beings, the very part and parcel of my own being, in order to make every heart over-flooded with peace and bliss. My heart remains connected with you all, here and elsewhere, giving impulse in unbroken silence to affect the hearts naturally in due course. But it is for every living soul to wake up to his spiritual needs for the realisation of the Ultimate.

- **Pujya Sri Ramchandraji Maharaj**